

ifølge en Bestræbelse efter at tage Hensyn til hans Ønster. Naar Udvalget igrigt ikke i det Hele har kunnet gaae ind paa den Tanke, at lade Spørgsmaalet hvile, til en almindelig Bessatningslov maatte foreligge, saa har dette ganske naturligt været begrundet deri, at man meente, at disse Spørgsmaal om Bessatningsforholdene vare af saa stor Vigtighed, at man ikke burde savne dem, naar man gav en almindelig Communallov; men jeg maa gjen- tage, at, hvad der fornemmelig havde Betydning, var den Anledning, som selve Landcommunallovudkastet har givet til at komme ind paa disse Spørgsmaal. Den ærede Minister bemærkede før, at det var urigtige Præmisses, jeg havde støttet mig paa, og, som Følge deraf, maatte den Conclusion, hvortil jeg kom, naturligvis ogsaa blive urigtig. Jeg er mig bevidst, at jeg har søgt roligt og udsørligt at antyde de ikke saa Betragtninger, som have ledet Udvalget til at fremkomme med sit Forslag under Nr. 146 til Indsættelse af flere Paragrapher, og jeg har paapeget flere Grunde, som efter Udvalgets Formening tale for det Rigtige i at sætte disse Bestemmelser ind i Loven. Selv om ogsaa et af de Punkter, som jeg har paa- beraabt mig, maatte være urigtigt, kunde dette ikke berettigede den ærede Minister til at sige, at disse Præmisses ere urigtige, og at altsaa min Conclusion ogsaa er urigtig. Selv om det var urigtigt, hvad jeg havde sagt om, at der ved den Kjøbenhavnske Indkomstskattelov blev indført et nyt Princip i vore Bessatningsregler, og at det havde afgivet endnu en Grund mere til at søge ogsaa i Kjøbstadcommunallovgivningen at faae indsat nye Bessatningsregler — selv om dette var urigtigt, saa vare mine Argumenter sandelig ikke dermed udtømte. De vare heller ikke udtømte, om det ogsaa maatte forholde sig saaledes, som den høitærede Minister paaftod, at den Regel, der var givet i Landcommunallovudkastet § 12, 3die Stykke, om Skattepaaligning, naar en Mand har Ophold i flere Communer, ogsaa var overeensstemmende med de nu gjældende Regler. Selv om den ærede

Minister havde Ret i begge disse Paastande, var det dog dermed ikke givet, at mine Præmisses havde viist sig urigtige, og min Conclusion altsaa ogsaa. Jeg fremsførte flere Grunde, og navnlig een, som staaer i Forbindelse med den ærede Ministers Stilling til Sagen gjenneem det Lovforslag om Landcommunalforholdene, som han selv har indbragt, — den Betragtning nemlig, at Indholdet af andre Bestemmelser i Landcommunallovudkastet ganske naturligt maatte bringe til at komme hyderligere ind paa dette Bessatningsspørgsmaal, navnlig Bestemmelserne i Landcommunallovudkastets §§ 6 og 19. Thi, som jeg tillod mig at bemærke, at allerede ved 1ste Behandling blev det udtalt, at Betingelsen for, at man i Landcommunerne kunde forjone sig med Bestemmelsen i § 6, var, at der blev givet andre Regler for Rigningen, saaledes navnlig, at det blev muligt at lægge Skat paa Besiddere af Eiendomme i Communerne, som ikke selv personligt opholdt sig der. Det er altsaa netop Bestemmelserne i hiint Lovudkast, som have ført til de heromhandlede Forslag af Udvalget. Men jeg maa dog med et Par Ord berøre den ærede Ministers Paastand om, at de af mine Præmisses, som han omtalte, vare urigtige. Han sagde, at jeg formodentlig havde glemt, at man allerede ved en Placat af 1803 var kommen ind paa det Samme, som er gjort gjældende i Indkomstskatteloven for Kjøbenhavn af 1861. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at, som bekendt, blev Indkomstskat først indført i Kjøbenhavn ved Loven af 1861, og før den Tid havde man vel i nogle Aar en Bessatning, som i visse Henseender havde noget Besslægtet med Formue- og Leilighedsstatten eller Indkomstskatten, den saakaldte Hjælpestat, men den er heller ikke af noget gammelt Dato; jeg erindrer ikke bestemt, i hvilket Aar den blev indført, men, hvis jeg ikke husker feil, var det i Aarene 1855 eller 1856. Før den Tid kjendte man i Kjøbenhavn ikke Formue- og Leilighedsstat ligesaa lidt som Indkomstskat, og